

1

Aš perspėju tave ir daugiau nekartosiu. Nebandyk filmuoti. Patikėk manim. Jei ne, mirsi. Kalė.

2

Gaja Lafajet nė nenutuokė apie atvykusį jos nužudyti ir dabar tamsoje, mikroautobuse, tūnantį vyrą. Nenutuokė ir apie elektroninį laišką, kurį jis buvo atsiuntęs. Piktus laiškus ji gaudavo nuolat, ypač iš religinių psichopatų ir žmogelių, kuriuos trikdė jos piktžodžiai arba provokuojantys apdarai scenoje ir muzikiniuose vaizdo įrašuose. Šiuos elektroninius laiškus, galinčius ją sutrikdyti, paslėpdavo patikimasis Gajos apsaugos vadovas Endrius Džulis, iš Detroito kilęs kietas vyrukas, buvęs policininkas, didesnę karjeros dalį saugojęs pažeidžiamus politinius veikėjus.

Jis gerai žinojo, kada laiškas vertas dėmesio ir apie jį reikia pranešti savo šeimininkei, tačiau šis niekalas, atsiųstas iš anoniminės „Hotmail“ paskyros, jo supratimu, nebuvo iš tų, kurie svarbūs. Jo darbdavė kiekvieną savaitę gaudavo po tuziną panašių laiškų.

Buvo dešimta valanda vakaro, ir Gaja nesėkmingai bandė sutelkti dėmesį į filmo scenarijų, kurį dabar skaitė. Jos dėmesys dar labiau buvo sutelktas į faktą, kad baigėsi cigaretės. Mielas, bet, o varge, tikras bukaprotis Pratasas, aprūpinantis Gają visais pirkiniais, nes ji nesiryžo jo atleisti vien dėl žmonos, kuriai buvo diagnozuotas smegenų auglys, šįsyk nupirko ne tos rūšies. Ji buvo apsiribojusi keturiomis cigaretėmis

per dieną, ir daugiau iš tikrųjų nereikėjo, tačiau mesti senus įpročius ne taip lengva. Be prakeiktų cigarečių jau nebegalėjo gyventi ir tvirtino, esą nikotinas būtinas vien dėl jos plačiai žinomo gergždžiančio balso. Ne taip seniai Gaja surūkydavo pirmąją cigaretę dar prieš išlipdama iš lovos, o antroji smilkdavo peleninėje, kol maudydavosi duše. Kiekvieną jos veiksma lydėdavo cigaretė. Dabar Gaja jau buvo beveik metusi rūkyti, tačiau *turėjo* žinoti, kad cigaretės yra čia pat, namie, po ranka. Dėl visa pikta, jeigu prisireiktų.

Kaip ir visa kita, kas jos gyvenime buvo reikalinga. Pradedant ja besizavinčiais gerbėjais, „Twitter“ sekėjų ir „Facebook“ *patinka* skaičiavimu. Šiandien vėl gerokai padaugėjo ir vienių, ir kitų, o vien tik per pastarąjį mėnesį — beveik milijonu, ir tai leido Gajai toliau aki-vaizdžiai pirmauti prieš abi atlikėjas, kurias laikė savo konkurentėmis, Madoną ir Ledi Gagą. Jos naujienlaiškį šiuo metu prenumeravo kone dešimt milijonų gerbėjų. Dar buvo Gajos septyni namai, didžiausias iš kurių šis, tikra Toskanos *palazzo* kopija, pagal jos reikalavimus prieš penkerius metus pastatytas trijų akrų plote.

Per visą aukštį, nuo grindų iki lubų, veidrodinės sienos, sudarančios begalinės erdvės iliuziją, buvo puoštos actekų stiliaus dekoracijomis, kurios kaitaliojosi su ją pačia, tik didesnę nei realiame gyvenime, vaizduojančiais plakatais. Šis namas, kaip ir visi kiti Gajos namai, buvo tarytumei jos įvairių inkarnacijų katalogas. Gaja, kaip roko žvaigždė, nuolat prasimanydavo naują įvaizdį, o pastaruoju metu, prieš dvejus metus, būdama trisdešimt penkerių, atrado save iš naujo, šįkart jau kaip kino aktorę.

Jai virš galvos kabėjo didžiulė įrėminta vienspalvė jos pačios, vilkinčios juodą moterišką chalata, fotografija su autografu ir žodžiais PASAULINIS TURAS. GAJA IŠGELBĖS PLANETĄ. Kitoje nuotraukoje ji vilkėjo berankovę palaidinę ir odinius džinsus, o užrašas skelbė: GAJOS APREIŠKIMAI. Tiesiai virš židinio kabėjo ryškiai žalias plakatas, stambiu planu vaizduojantis jos lūpas, nosį ir akis, su užrašu GAJA JAU ČIA. ARTIMA IR SAVA.

Jai kasdien paskambindavo jos agentas ir vadybininkas, ir abu vis

iš naujo įtikinédavo, kad pasaulis negali be jos. Tą patį Gajai bylojo ir vis besiplečiantys jos socialiniai ryšiai, kuriais rūpinosi vadybininkų kompanija. O šiuo metu Gaja buvo ne mažiau reikalinga žmogui, kuris jai rūpėjo labiau už viską pasaulyje, Rounui, savo šešerių metų sūnui. Jis basas, vien tik su „Armani Junior“ pižama, pasišiaušusia ruda ševeliūra ir rūškanu veidu, atšlepsėjo marmurinėmis grindimis prie mamos, kuri dabar gulėjo ant savo baltos kanapos, atsirėmusi į purpuri-nes aksomines pagalvėles, ir paplekšnojo jai per ranką.

— Mama, o tu neatėjai paskaityti pasakos.

Ji ištiesė ranką ir dar labiau sušiaušė jam plaukus. Paskui padėjo scenarijų ir, apkabinusi sūnų, stipriai priglaudė prie savęs.

— Atsiprašau, mielas. Vėlus metas, ir tau jau reikėtų miegoti, o mama šįvakar tikrai labai užsiėmusi, jai reikia perskaityti scenarijų. Jos vaidmuo labai svarbus... Supranti? Mama vaidina Mariją Ficherbert, Anglijos karaliaus mylimąją! Karaliaus Jurgio Ketvirtojo.

Marija savo laikais buvo regentystės laikų Anglijos dievaitė. Lygiai taip pat, kaip Gaja buvo šių laikų dievaitė, be to, jas siejo ir kažkokia ypatinga dvasinė bendrystė. Marija Ficherbert didesnę savo gyvenimo dalį praleido Braitone, Anglijoje. O ji, Gaja, Braitone buvo gimusi! Ji jautė ryšį, kuris, nepaisant laiko, siejo su šia moterimi. Ji buvo gimusi šiam vaidmeniui!

Gajos agentas sakė, kad tai bus naujoji „Karaliaus kalba“. „Oskaro“ vertas vaidmuo, ir dėl to nekilo jokių abejonių. Be kita ko, ji nežmoniškai troško „Oskaro“. Du pirmieji filmai, kuriuose vaidino, buvo geri, tačiau pasaulio neužkariavo. Dabar ji jau suprato, deja, po laiko, kad elgėsi pernelyg nerūpestingai pasirinkdama, o ir scenarijus, atvirai kalbant, buvo silpnas. Tačiau šis filmas galėtų atnešti Gajai jos trokštamą pripažinimą. Ji įnirtingai grūmėsi dėl šio vaidmens. Ir jai pavyko.

Velniai griebtų, gyvenime reikia pakovoti. Fortūna šypsosi narsiems. Yra žmonių, kurie gimsta po laiminga žvaigžde, šviečiančia ryškiau nei saulė, bet yra ir tokių kaip ji, gimusių paribiuose. Jai reikėjo sukarti ilgą kelią, pradedant patarnavimu prie stalų, teko išsiskirti su

dviem vyrais, kol galiausiai atsidūrė čia, šioje vietoje, kur jai buvo gėra. Tik ji, jos Rounas ir Todas, kūno rengybos instruktorius, puikiai patenkinantis jos lytinį potraukį, kai jai to reikia, ir nesirodantis akyse, kai jo nereikia. Ir Gajos komanda.

Ji kilstelėjo tekstą ir parodė sūnui baltus ir mėlynus lapus.

— Mamai, prieš išskrendant į Angliją, reikia visa tai išmokti.

— Bet tu pažadėjai.

— O ar Stefė tau šįvakar nepaskaitė?

Stefė buvo auklė.

Jis atrodė nelaimingas.

— Tu skaitai geriau. Man patinka, kai tu skaitai.

Ji pažvelgė į savo laikrodį.

— Jau po dešimtos. Tu turėtum miegoti.

— Aš negaliu užmigti. Aš negaliu užmigti, kol man nepaskaitei, mama.

Gaja numetė lapus ant stiklinio kavos stalelio, nukėlė nuo kelių sūnų ir atsistojo.

Berniuko veidas nušvito. Jis energingai linktelėjo.

— Marla! — šūktelėjo ji. — Marla!

Į kambarį įėjo jos asistentė. Ji spaudė prie ausies mobilųjį telefoną ir karštai su kažkuo ginčijosi, o ginčas, atrodo, sukosi apie vietų rezervaciją lėktuve. Vienintelė ekstravagancija, kurios Gaja atsisakė, susirūpinusi dėl anglies dioksido pėdsako, buvo asmeninis lėktuvas. Marla šaukė. Nejaugi oro linijų nuokrušos nežino, kas yra Gaja? Ar kad nuo jos priklauso jų likimas? Ji mūvėjo blizgias „Versace“ džinsines kelnes, kurių apačios buvo sugrūstos į juodus krokodilo odos batus, vilkėjo ploną juodą megztinį aukšta atverčiama apykakle ir buvo pasidabinusi auksine grandinėle su plokščiu auksiniu gaubliu, kuriame buvo išraižyti žodžiai „Gajos planeta“. Būtent taip šįvakar buvo apsirengusi jos šeimininkė. Jos plaukai irgi atrodė kaip šeimininkės: šviesūs, siekiantys pečius, išdailinti aštrių skustuvo, rūpestingai išretintais bei vaškuotais kirpčiais.

Gaja Lafajet reikalavo, kad visos jos darbuotojos rengtųsi vieno-

dai, atitinkamai pagal tądien joms elektroniniu paštu išsiuntinėtas instrukcijas, kuriose buvo aprašyta, kaip ji bus apsirengusi, kaip atrodys jos plaukai. Jos visuomet turėjo būti Gajos kopija, bet ne daugiau.

Marla baigė pokalbį.

— Tvarka! — tarė ji. — Jie pažadėjo išspirti kelias vietas rezervavusius žmones.

Po šių žodžių angeliškai nusišypsojusi Gajai pridūrė:

— Dėl *tavęs!*

— Man reikia cigarečių, — pareiškė Gaja. — Nenorėtum pabūti angelu ir nuvažiuoti jų nupirkti?

Marla vogčia dirstelėjo į savo laikrodį. Šįvakar jos laukė pasimatymas, ir ji jau dabar, Gajos dėka, vėlavo dvi valandas, bet tai nieko nauja. Nė viena iš anksčiau pas ją dirbusių asmeninių asistenčių neišsilaikė ilgiau kaip aštuoniolika mėnesių, o Marla, nors ir labai stebėtina, buvo bepradedanti trečius metus. Darbas sunkus, su viršvalandžiais, atlyginimas ne iš geriausių, tačiau dėl tokios patirties buvo verta ir numirti, todėl ji savo griežtai šeimininkei buvo miela. Juk vieną gražią dieną ji ištrūks iš grandinių, bet ne dabar.

— Žinoma, jokių problemų, — atsakė ji.

— Paimk mersą.

Vakaras buvo maloniai karštas. O Gaja pakankamai nuovoki, kad suprastų tarnybos teikiamų privilegijų naudą.

— Jėga! Greitai grįšiu. Gal dar ko nors?

Gaja papurtė galvą.

— Automobilį šiandakt gali pasilikti sau.

— Galiu?

— Žinoma, aš juk niekur nevažiuosiu.

Marla alpo dėl sidabrinio SL55 AMG. Ji nekantravo greičiau sėsti į jį ir nuskrieti staigiais vingiais išilgai Saulėlydžio prospekto į bakalėjos krautuvėlę. Paskui pakeliui paimti Džėjų. Niekas nežino, ko šįvakar dar galima tikėtis. Dirbant pas Gają, kiekviena diena būdavo nuotykis. Lygiai taip pat, kaip kiekviena naktis pastaruoju metu, po to, kai ji susipažino su Džėjumi! Jis buvo pradedantysis aktorius, todėl Marla suko

galvą, kaip, pasinaudojant savo pažintimi su Gaja, padėti jam prasi-
mušti.

Ji nežinojo, kad eidama prie merседeso daro nedovanotiną klaidą.

3

Po trisdešimties minučių, išvažiuodamas iš Santa Monikos, jis pa-
juto raminantį valiumo poveikį. Kokainas, kurį sušniaukštė prieš pen-
kiolika minučių, trumpam stabtelėjęs viename iš boksų Kalifornijos
universiteto apylinkėse Brentvude, dabar suteikė energijos, o tekilos
gurkšnis, ką tik išgertas iš butelio, gulinčio šalia, ant keleivio sėdynės,
dar labiau padrąsino.

Devyniasdešimt septintųjų ševas buvo surūdijęs kibiras, o ne
automobilis, ir dėl prakiurusio duslintuvo, kurį remontuoti jam buvo
per didelė prabanga, teko važiuoti iš lėto, jei nenorėjai, kad kas nors
atkreiptų dėmesį į blerbiančią gausmą. Jis manė, kad tamsoje nelabai
kas įžiūrės, koks kledaras yra jo automobilis, tuo labiau kad praėju-
sią naktį automobilių plovykloje, kurioje dirbo, padengė jį nauju dažų
sluoksniu.

Padangos vietomis buvo visiškai plikos, o ir degalų išgalėjo už-
sipilti tik tiek, kad pervaziuotų miestą. Ne, turtuoliai, įsikūrę Bel Ere,
negalėjo suprasti, ką reiškia būti vargetai, jiems šis jausmas buvo sve-
timas. Anapus aukštų tvorų ir elektrinių vartų atokiai stūksojo didžiu-
liai rūmai, apsupti išdalintų vejų ir įvairių sodo žaisliukų, kuriuos taip
mėgsta turtingieji ir klestintys verteivos. Los Andželo turčiai. Kontras-
tas vargdieniams, ir jūdviejų su Dana išsinuotam aptriušusiam vie-
naukščiam namukui skurdžiam Santa Monikos rajone. Tačiau situa-
cija greitai pasikeis. Neilgai trukus ji susilauks pripažinimo, kurio jau
seniai nusipelnė. O tada jie taps tokie turtingi, kad galės įsigyti sklypą,
panašų į čionykščius.

Pusės namų, pro kuriuos jis dabar važiavo, gyventojai buvo išvar-
dyti „Žvaigždėlapyje“, taigi nustatyti, kas yra kas, nebuvo sudėtinga. Su-